

ஸ்ரீக்ருஷ்ண லீலாம்ருதம்

ஸ்ரீ உ.வே. திருநாகை ந. வீரராகவாசாரியார் ஸ்வாமி (பட்டண்ணா)

ஸ்ரீய: பதியான ஸர்வேஸ்வரன் பரமகாருணிகள். ஆதலால் அறிவிலா மனிதரான நம்போன்ற ஸம்ஸாரி சேதனர்களை உய்விக்கும் பொருட்டு பலப்பல அவதாரங்களைச் செய்தருளுகிறான். ப்ரமாணமான வேதம் “அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே” என்றும், ப்ரமேயமான பகவான் கண்ணன் பார்த்தஸாரதியாகி திருத்தேர்த்தட்டிலே கீதோபதேசத்தின் போது “பஹுநி மே வ்யதீதானி ஜன்மானி” என்றும், ப்ரமாதாவான ஸ்வாமி நம்மாழ்வாரும் “சன்மம் பல பல செய்து” என்றும் பகவதவதாரஸத்யத்வத்தை ஸ்தாபித்தார்கள். தன்னுடைய இச்சா ஸங்கல்பத்தாலும் கருணாபாரவஸ்யத்தாலும், தானே நம்மோடு ஒக்க இம்மண்ணிலே வந்து பிறந்து தன் திருமேனி வடிவழகாலும் திருக்கல்யாண ருணங்களாலும் தத்ப்ரகாசகமான திவ்ய லீலா சேஷ்டிதங்களாலும் ஸம்ஸாரி சேதனர்களில் பாச்யவாண்களை பக்தர்களாகவும், பாகவதர்களாகவும் ஆக்கி தன் தாளினைக் கீழ் இருத்தி வாழ்வித்தருளுகிறான். க்ருத, த்ரேதா, த்வாபர, கலியுகங்கள் நான்கிலும் பகவதவதாரங்கள் அனேகமுண்டு, அவதாரங்களுள் ஸ்ரீராமனாகவும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாகவும் தோன்றியது. மர்த்யாவதாரஸ்த்விலு மர்த்யசிக்ஷணம்” என்னும்படி நம்போன்ற சேதனர்களுக்கு தான் தர்மத்தை அனுஷ்டித்துக் காட்டுவதும் அதையே பிறர்க்கு உபதேசமாகக் காட்டுவதும் ப்ரயோஜனமாம். த்வாபர யுகம் முடிவில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாய் திருவவதரித்து நூறு வருஷங்கள் வாழ்ந்து கடைசி நாளில் தன் திவ்யதாமம் மேவினபடியால், மறுநாளே ஆரம்பித்த கலியுகத்தைச் சேர்ந்தவர்களான நமக்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ண அவதாரம் மிகவும் ஸமாச்சரயணீயம் என்று ரிஷிகளாலும் ஆழ்வார்களாலும் மற்றும் இந்த பாரத தேசத்தில் தோன்றிய எல்லா ஆசார்யர்களாலும் நிர்ணயமாகக் காட்டப்படுகிறது. ஆகையால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாரத்தில் அவன் பண்ணியருளிய சில லீலா சேஷ்டிதங்கள் மூலம் பகவதனுபவத்தைக் கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தை ஸ்ரீ பராசர மகர்ஷிக்கும் அவர் சிஷ்யரான ஸ்ரீமைத்ரேயருக்கும் நடந்த ஸம்வாதம் என்பர். ஸ்ரீமத்பாகவதம் பகவானே சதுர்முகனான ப்ரஹ்மாவுக்குச் சொல்லி, ப்ரஹ்மா ஸ்ரீநாரதருக்கும், அவர் விஷ்ணுபுராண ஸ்ரீவேதவ்யாஸருக்கும், அவர் தம் குமாரரான ப்ரஹ்மருபியான, யோகீந்த்ரரான ஸ்ரீசுகாசார்யருக்கும், அவர் ஸ்ரீபரீக்ஷித் மஹா ராஜனான பரம பாகவதோத்தமனுக்கும் சொல்லி, ஸ்ரீ ஸூத்ர ஸ்ரீசௌனக ஸம்வாதத்வாரா பல

மஹாத்மாக்களால் இன்றுவரை நமக்கும் அனுபவ விஷயமாகியுள்ளது. த்வாபர, கலியுகங்களில் அவதரித்த ஆழ்வார்களை எம்பெருமானே மயர்வற மதிநல அருளி தன் வைபவங்களையெல்லாம் காட்டவே கண்டு, முக்யமாக ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாரத்தில் தங்களையே இழந்து, அவ்வனுபவம் வழிந்த சொல்லாக அருளிச்செயல்களை அனுக்ரஹித்தார்கள்.

ஸ்ரீஜயந்தி என்னும் ஆவணி ரோஹினியில் பகவான் ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஸ்ரீவஸுதேவருக்கும் ஸ்ரீதேவகிப் பிராட்டிக்கும் ஸ்ரீமதுரையில் மைந்தனாய் அவதரித்து, தக்கணமே தூயபெருநீர் யமுனை வழியாய் ஸ்ரீகோகுலம் சேர்ந்த ஸ்ரீநந்தகோபருக்கும் ஸ்ரீஅசோதைப் பிராட்டிக்கும் பிள்ளையாய்ப் பிறந்தான், வளர்ந்தான். இதைத்தான் ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் "பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும்" என்றும், ஸ்ரீ ஆண்டாள் "வடமதுரை மைந்தனை தூயபெருநீர் யமுனைத் துறைவனை, ஆயக் குலத்தினில் தோன்றும் அணிவிளக்கை" என்றும் "ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து ஓரிரவில் ஒருத்திமகனாய் ஒளித்து வளர" என்றும் அனுபவித்தார்கள். "தேவகீ பூர்வ ஸந்த்யாயாம் ஆவிர்பூதம்" என்று ரிஷிகள், அவனை பரமாத்மா என்னும் பாவத்தோடு பரதவம் என்னும், பெருமை தோற்ற 'ஆவிர்பவித்தான்' என்றார்கள். தன் ஸௌலப்யம் என்ற எளிமையை ஆழ்வார்களுக்குக் காட்ட, அந்த கல்யாண குணத்தில் ஆழங்கால்பட்டு 'பிறந்தான்' என்றார்கள் ஆழ்வார்கள்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ண லீலாம்ருதக் கடலில் நமக்கு முதல் அமுதத் திவலையாகக் கிடைப்பது, நவநீத செளர்யம் (வெண்ணெய் திருட்டு) என்பது. 'கண்ணன் தின்னும் பண்டம் வெண்ணெய், என்று எவரும் தொன்றுதொட்டுக் கூறுவர், கண்ணனுக்கு (கவ்யம்) பசமாட்டினுடையது எல்லாமே பிடிக்கும். "கறந்த நற்பாலும் தயிரும் கடைந்துறிமேல் வைத்த வெண்ணெய்" கண்ணன் பிறந்த பின்பு தன் வீட்டில் கண்டறிந்தாளில்லை அசோதை. திருவாய்ப்பாடியில் உள்ள எல்லா ஆய்ச்சிமார் வீடுகளுக்கும் தன் திருவடிநோகச் சென்று அவர்களிடம் வெண்ணெய்க்காகக் கூத்தாடுவனாம். தன் வீட்டிலும் தாயான அசோதையிடமும் அவ்வண்ணமே. "நாதஸ்ய நந்தபவனே நவநீத நாட்யம்" என்கிறார் ஸ்வாமி தேசிகள். ஸ்வாமி நஞ்ஜீயர் திருவாராதனப் பெருமானும் 'வெண்ணெய்க்காடும் பிள்ளை' என்பதாகும். ஒருநாள் அசோதை இடைநோவ எத்தனையோர் போதுமாய், தயிர் கடைந்து திரண்ட வெண்ணெய்தனை, இவனறியா வண்ணம் வழக்கமாய் வைக்கும் பானையை மாற்றி, வேரோர் கலத்திட்டு உறியேற்றி வைத்துவிட்டு 'கண்ணன் உறங்குகிறான்' என சற்று வெளியே செல்ல, அவள் வருவதற்குள் பொய்யுறக்கத்தில் நின்று விழித்து, தாரார் தடந்தோள்களுள்ளளவும் கைநீட்டி ஆராது வெண்ணெய் விழுங்கி, அருகிருந்த மோர்க்குடத்தை உருட்டி, அன்னை திரும்புவதற்கும், முன் உறங்கக் கிடந்த இடத்திலேயே கிடந்தான். அவள் வந்ததும் தான் வைத்தது காணாமல், 'இவரல்லால் ஆரார் புதுவார்' என்று அபாரமான கோபத்தோடு தாம்பின் கையிலும் கையுமாய் வந்து சிக்கென ஆர்த்து அடித்து ஆய்ச்சியர் எல்லோரும் காண, அவன் திருட்டுக்கு உபகாரமாயிருந்த பொத்தவுரலோடு, கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பாலே கட்டினான். முடிச்சுப் போட இரண்டு அங்குலம் குறைவாயிருக்க, வீட்டிலிருந்த எல்லாக் கயிறுகளையும் சேர்த்தாலும் இரண்டு அங்குலம் குறைந்தே இருந்தது கண்டு விஸ்மயப் பட்டான். அன்னை அசோதை அயர்ந்து வியந்து வியர்த்ததைக் கண்ட கண்ணன் உடனேயே

அவள் கட்டுக்கு உட்பட்டாள். "க்ருபயா ஆஸீத் ஸ்வபந்தனே" என்றார் பாராசர்யர் ரிஷி. "தாம்பினால் கட்டுண்ணப் பண்ணிய பெருமாயன்" என்றார் ஸ்ரீமதுரகவி ஆழ்வார். "பத்துடை அடியவர்க்கு எளியவன்... மத்துறுகடை வெண்ணெய் களவினில் உரலிடை ஆப்புண்டு, எத்திரம் உரலினோடு இணைந்து இருந்து ஏங்கிய எளிவே" என்று ஸ்ரீபராங்குசனும், "தாயைக் குடல் விளக்கம் செய்த தாமோதரனை" என்று ஸ்ரீ ஆண்டாளும் அனுபவித்தார்கள். (தாமம் என்றால் கயிறு; உதரம் என்றால் வயிறு). அசோதை முதலில் அன்பினால் கட்டினாள். பிறகு கயிறாலே; "ப்ரேம்ணா அத தாம் ஜுஷா பபந்த" என்றார் ஸ்ரீகூரத்தாழ்வான். "பட்டம் கில உதரபந்தனம்" என்றார் ஸ்ரீ பராசரபட்டர்; பகவானுடைய எளிமை (ஸௌலப்பம்) என்னும் குணவிசேஷத்திற்கு பட்டாபிஷேகம் நடந்ததற்கு அடையாளம் உதரதாமம் என்றார்.

இப்பொழுது பகவானுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் இரண்டு, ஒன்று பரத்வம் (பெருமை) மற்றொன்று ஸௌலப்பம் (எளிமை). இவ்விரண்டில் எது ஸ்வாபாவிகம் (எப்பொழுதும் கூடவே உள்ளது), எது தாத்காலிகம் (வந்தேறி - அவ்வப்பொழுது வந்துபோவது) என்று நம் ஆழ்வராசார்யர்கள் சர்ச்சிக்கும்போது 'பரத்வம் ஸ்வாபாவிகம்; ஸௌலப்பம் வந்தேறி' என்று சொல்லாமல் 'ஸௌலப்பம்தான் ஸ்வாபாவிகம், பரத்வம்தான் வந்தேறி' என்று ரஸிக்கும் அளவிற்கு எம்பெருமான் கண்ணனின் அவதார (விபவ) ஸௌலப்பத்தின் அடி எல்லை காண இயலாமல் தவித்தார்கள். ஸ்வாமி நம்மாழ்வாரும் "எத்திரம்!... ஏங்கிய எளிவே" என்றவுடன் அக்கல்யாணகுணம் ஒன்றிலேயே ஒன்றி ஈடுபட்டு ஆறுமாஸ காலம் மோஹித்துக் கிடந்தார். வழிப்போக்கன் ஓரவன் திருப்புகளியாழ்வார் அருகிலிருந்த சமைதாங்கி மீது "நாராயணா" என்று சொல்லி கமையை இறக்கி வைக்க பரத்வகுணப்ரகாசகமான திருநாமம் கேட்டு ஆழ்வார், "எளிவருமியல்வினன்" என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

ஸ்வாமி தேசிகனும் "பாயாத்...மித்யாகோபம்...விச்வகோப்தா" என்றும் "மதுராபாக்யம், அனன்யபோக்யம்...வஸுதேவவதூ ஸ்தனந்தயம் தத் கிமபி ப்ரஹ்ம கிசோரபாவத்ருச்யம்" என்றும் "விபுல உலூகல கர்ஷகம் குமாரம்" என்றும் "யமளார்ஜுனத்ருஷ்ட பாலகேளிம்" என்றும் அனுபவித்தார்.

இப்படி எம்பெருமானின் லீலைகள் மூலம் ப்ரகாசிக்கும் திருக்கல்யாண குணானுபவத் தோடு அவன் உகந்தருளின நிலங்களில் கைங்கர்ய, மங்களாசாஸனப்ரவணனாயும், அவனடியார்களிடம் அத்யந்த சேஷத்வத்தோடும், அடியார்களில் ச்ரேஷ்டர்களான ஆசார்யர்களிடத்தும் அத்யந்த பாரதந்தர்யத்தோடும் வர்த்திக்கை ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸனின் ஸ்வரூபம் என்றும் நம்பூர்வர்கள் அறுதியிட்டார்கள். விபவாவதார ஸௌலப்பமே இத்தனை அருமை என்றால் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்பத்தை அதன் எல்லை நிலமாகச் சொல்லத் தட்டில்லை. நமக்கு அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த எளிமையைக் காட்டியருளியவன் ஸ்ரீருக்மிணீ நாதனான ஸ்ரீபார்த்தஸாரதிதான். அவன் விஷயத்திலும் அவனடியார்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திறத்திலும், ஆசார்யச்ரேஷ்டராய், ந்யாய வேதாந்த ஸ்கலசாஸ்த்ர விசாரதராய், ஆத்மகுணநிதியாய், நிருபமப்ரக்யாத வாக்கவைபவசாலியாய் எழுந்தருளியிருந்து பூர்வாசார்யர்

களுடைய க்ரந்த சதுஷ்டய ஸ்ரீஸூக்த்யர்த்த ஞானத்தை நமக்கு ஒரு முப்பது வருஷகாலம் தம் திருவாக்காலே அனுக்ரஹித்தும், அவ்வர்த்தங்களை நமக்கு அனுஷ்டித்துக்காட்டியும் அருளிய ஸ்ரீகாரப்பன்காடு ஸ்வாமி திருவடியிலும் தத்ஸம்பந்திகளுடைய திருவடிகளிலும் த்ரிகரண ஸாரூப்யத்தோடு இருக்க அருளவேணும் என்று திவ்ய தம்பதியிடமும் அடியார்களிடமும் இறைஞ்சி நிற்கிறேன்.

இந்த நியமனத்தைப் பண்ணிய ஸ்வாமி திருக்குமாரர்களுக்கும் அடியேனுடைய க்ருதக்ருதையை "தலையல்லால் கைம்மாறிலேன்" என்று தெரிவிக்கிறேன்.

பகவான் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கும் நம்பி மூத்தபிரானுக்கும் மதுரா நகரத்தில் கூனி சந்தனம் கொடுத்தாள். பகவான் ஸந்தோஷத்தால் அவளுடைய கூனைப் போக்கினான். பகவானுடைய திருக்கை ஸ்பர்ஸத்தாலே கூனி ரூபவதியானாள். அவள் பகவானுடைய மேல் வஸ்த்ரத்தை பிடித்து இழுத்து தன்னுடைய க்ருஹத்துக்கு வருமாறு அழைத்தாள். பகவான் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை எந்த விதத்தில் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமோ அந்த விதத்தில் பயன்படுத்திக் கொள்ளாமல் அவனிடம் லோக ரீதியாக பரிமாறினாளே என்று ஸுகர் அவளை நிந்திக்கிறார். நாமும் பகவதம்ஸம் பொருந்திய மஹான்களுடன் ஏற்படும் ஸம்பந்தத்தை ஆத்ம சேஷமத்திற்காக உபயோகப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். மஹான்களுடைய ஸம்பந்தத்தால் நாம் ஆத்ம நன்மைகளைப் பெற்று உஜ்ஜீவிக்கலாம்.

- காரப்பன்காடு ஸ்வாமி